

Dinsdag 21 augustus

Tweede dag in de noveen tot de zalige Beatrijs

Beatrijs' traktaat *'Seven manieren van minne'*, raakt me niet - in die zin - dat het mij niet bidden doet. Wel spreekt me de beschrijving en de beeldtaal aan van elke manier van minne die ze gebruikt. Deze gravure raakt mij wel en maakt mijn geest en hart open en doet mij nadenken over het traktaat. Zo komt het toch tot leven voor mij. Is dit in mijn gebedsleven ook zo? Herken ik deze beleving, deze ervaringen ook persoonlijk?

Bij de 1ste manier begint het al. Het ontwaken van *'het verlangen naar God'* is het prille begin, daarmee kan je gebedsleven pas beginnen of *'opnieuw beginnen'* als je eens een tijd in een crisismoment zit en er je niets meer aanspreekt van God en Zijn gebod. Zo is er ook een tijd waarin dienstbaarheid (2de manier) je leven kleurt; je doet alles bewuster voor de mensen in dienst aan Hem. Een gevoel kan je inderdaad overvallen dat je gebed, je leven té oppervlakkig blijft (3de manier) en je een onvoldaan gevoel hebt, er een tekortschieten tegenover God op je weegt. Plots kan het gebeuren *'dé Godsontmoeting'* (4de manier) je bent één met Hem. Achteraf kan je betreuren dat zo'n momenten voorbij zijn of uitblijven (5de manier). Of heerlijk kan het zijn te ervaren dat je leeft alsof Hij alomtegenwoordig is, dat het lijkt of je gewoon met Hem aan je zijde leeft (6de manier). Maar het verlangen om al in eeuwigheid bij Hem te mogen vertoeven (7de manier) en daaronder te lijden dat dit niet zo is, daar ben ik niet aan toe. Eerst moet daar het verlangen in mijn ziel rijp voor zijn, maar zo volmaakt, zo vergevorderd ben ik niet. Wat zei ik: *'Het verlangen moet er zijn'*. Het verlangen? Is dit niet de eerste manier?! Zo zie je maar, ik sta weer of pas aan het begin: *'Ik verlang naar God'*.

Zalige Beatrijs

Wees onze voorspreekster bij de Heer en wil voor ons bidden.